

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ludovici Richeomi Societatis Ies. Valedictio Animæ
Deuotæ**

Richeome, Louis

Coloniæ, 1610

Qualis immortalitas primi homines fuerit; & de arbore vitæ. Colloq. LXVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50753](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50753)

fuisse, animãq; multò quã venustissimam & immortalẽ corpori è qualitibus similibus conflato & coagmentato copulauisse, corpusque humanum immortalitate dotauisse.

Quenam protoplasti & arboris vita fuerit immortalitas.

COLLOQVIVM LXVIII.

PHIL.

Arist. de celo c. 12.

l. 1. de ortu et int.

c. 4. l. 2.

VERVM quid tu nuuc Aristotele nostro facias, qui in hac opinione est, nihil non quod è contrarijs compactum sit, morti esse obnoxium? planè itaque scire velim, vtrum hæc immortalitas parentum nostrorum à natura fuerit, an verò aliundè fortè profecta. TH. Certè si digressio hæc & aberratio quã propter corporis animæque excellentiã à proposito nostro delegeramus, nihil me fallit, admodũ fuisse scio cũ dicerẽ, corpus hominis natura sua mortalitate præditũ fuisse, ob eã nimirũ causam quã tu allegabas, Creatoris autem beneficio illud consecutum vt immortale efficeretur: quo etiã sine vitæ arborẽ produxit, cuius hæc naturalis vis est, corporis defectus emendare, & iaiã collabaf-

cen-

centes humani ædificij, parietinas restaurare, & ab interitu morteq̄ue vindicare. Et quoniam eò sermonis prolapsi sumus, valdè te memoriæ infingere isthæc velim, quod videlicet arbor illa non tantum vitæ, sed vitarum etiam Hebræis audiat, vt intelligamus triplicē admodum vitam in homine eam conseruare debuisse, vegetatiuā, sensitiuā & intellectualē. Et erat omninò arbor illa istiusmodi, omnes vt in eā Deum virtutes quæ humano corpori conseruando prodesse poterāt, nō difficulter congesse intelligeres, quas velut per partes haud paulò parcius in reliquas arbores effuderat, quemadmodum in homine omniū cæterarū animātium creaturarūq̄; perfectiōnē collocarat. Hæc arbor illa arborum fuit, hæc planta plantarum, alimentum alimentorum, arbor vitæ, portio delicata, succus gratiosus, quò omnes homines nutrirentur & potarentur, natura corroboraretur, iamque effœta & confecta repuerascere inciperet, & iam iam vitæ telam incidendam de-

*Hesiodus
Homerus
& oēs
Poetae.*

nuò ordiretur. Hæc arbor illa nota & nemini non audita fuit, qui vel mediocriter sacrarum Historiarum monumenta inspexit, hæc prophetarum hominum scriptis velut quibusdam inuolucris tecta fuit & celebrata. Nam quid tu aliquid veteres illos Poetas per nectar & ambrosiam suam intellexisse arbitraris? quia Deos vesci potarique affirmabant, nisi vitæ hanc arborem, cum nihilominus neque veritatem quam iactabant intelligerent, nec etiam crederent: planè psittacorum instar, qui licet humanam vocem imitentur, nihil tamen minus quam eam capiunt intelliguntque. Vnde per duo ipsa nomina duplicem arboris vitæ virtutem intelligebant: quarum prima est, quod à morte præseruet, altera quod corpus in perenni vigore & perpetua adolescentia conferuet: nam sicut elegantissimè Suidas animaduertit, Ambrosia idem valet quod Ambrosia, id est, mortis experta, ac si homo Græcè brotos seu mortalis nominatus, abrotos inde efformet quod immortalem significat.

*Explicatio
verbi
Ambrosia,
Nectaris.*

Nectar

Nectar autem quod vinum excellen-
tissimum generosissimumque erat, à
neis componitur, quod iuuenem si-
gnificat, ac si eos qui id bibissent re-
puerascere faceret, & ad iuuentutē
quodammodo reuerti: eapropter
quoque allegoriam suam continua-
bant. Hebem nescio quē comminif-
centes, quę iuuentutem sonat, & po-
cillatorem Ganymedem, qui Deorū
mensæ inserviebat. Iam Nectar et-
iam secundum Suidam, ex particu-
lanae, id est non, & *κῆρος* id est occi-
dere componi posse videtur, quippè
quod nequaquā occidat, sed à morte
tueatur atque præseruet. Huc quoque
pertineri reuocarique possunt duę
illæ herbæ seu si mauiis potiones, ab
ijsdem Poetis incredibili mentien-
di pariter fingēdi que libidine pru-
rientibus celebratæ, quarū vna Ne-
pentes, id est sine molestia nomi-
natur, quippè quæ omnem corporis
infirmatē depellat: altera Homero
sæpius laudata, & à Plinio descrip-
ta Moly vocitatur. Verum, vt hunc
discursum tandem concludamus di-
co immortalitatem corporis huma-
ni su-

ni supernaturalem fuisse, tam ratione donorum supernaturalium fuisse, quibus Deus Adami animam affecerat, quo facilius corpus in sua harmonia retineretur, tum propter manducationem fructus vitæ, & sexcentos alios modos quibus illud cōseruare poterat, & in flore ætatis iucundissimo facere perennare.

Cur Deus corpus hominis non absolutè fecerit immortale.

COLLOQVIVM LXIX.

PHIL.

AN ergo Deus facere non poterat, ut corp⁹ natura immortale esset, quemadmodum animam simpliciter eū diximus immortalē procreauisse? TH. Potuisse certè manifestū est & haud aliquantò clarius quam ut de eo dubitare debere videatur, verū in diuinis istiusmodi rebus nunquā quæstionē instituire oportet, vtrū Deus id facere potuerit, quin iuxta quoq; & illud cōsideremus, fueritne supremæ illi⁹ sapiētis cōueniēs & accommodatū. Potest ille, ut scias omnia, & consilio suo vniuersa gubernat, sapientissime-